

CONTEMPORARY HALACHA SERIES

**CONVERSION,
CONTROVERSY
& CATHARSIS:**

UNDERSTANDING
THE HALACHA &
HASHKAFHA
OF THE
LAWS OF
GEIRUS

Wednesday, December 25 & Wednesday, January 1 • 9:30am
Given by Rabbi Shmuel Silber at Suburban Orthodox Congregation Toras Chaim

If you can't participate in person, please join us in our virtual classroom by visiting
<http://www.goljc.org/SpecialSeries.aspx>

This series is sponsored by Leah Sol in memory of her mother Marguerite Streit and her brother Fridolin Wichser

1. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף כד עמוד ב

אחד איש שנתגייר לשום אשה, ואחד אשה שנתגיירה לשום איש, וכך מי שנתגייר לשום שולחן מלכים, לשום עבדי שלמה – אינן גרים, דברי ר' נחמיה; שהיה רבי נחמיה אומר: ... אינן גרים, עד שיתגיירו בזמן הזה; בזמן הזה ס"ד? אלא אימא: כבזמן הזה! הא איתמר עלה, א"ר יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב: הלכה כדברי האומר כולם גרים הם.

2. רש"י מסכת יבמות דף כד עמוד 3

עבדי שלמה – צעלי שררה היו.
 גירי אריות – כגון כותים דכתיב צספר מלכים (צ' יז) וישלח ה' צבם את האריות ונתגיירו כדכתיב התם בגלות שומרון.
 גירי חלומות – צעל חלומות אמר להם להחגייר.
 מרדכי ואסתר – ורבים מעמי הארץ מתיכדים (אסתר ח).
 בזמן הזה ס"ד – כל הני מקמי הכי לאו גרים נינהו כגון נצור אדן וכיוצא בו.
 כצ"ז – שלא יעשה מחמת שררה.

3. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף כד עמוד ב

מתני'. הנטען על השפחה ונשתחררה, או על העובדת כוכבים ונתגיירה – הרי זה לא יכנוס, ואם כנס – אין מוציאין מידו. הנטען על אשת איש והוציאוה מתחת ידו, אע"פ שכנס – יוציא.

4. רש"י מסכת יבמות דף כד עמוד 3

הנטען – חשוד כלומר שטוענים עליו דברי לעז.
 לא ישאנה – משום לעז שלא יאמרו אמת היה הקול הראשון.

5. רמב"ן מסכת יבמות דף כד

... שלא יאמרו לשם זנות נתגיירה ולשום זנות נשאה

6. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף כד עמוד ב

גמ'. הא גיורת מיהא הויא

7. ריטב"א יבמות דף כד.

... כיון דנתגיירו וקבלו עליהם חזקה הוא דאגב אונסייהו גמרכ וקבלו

R. Yom Tov ben Avraham Ashvili (the last name denotes that he was from the city of Seville) was born circa 5010 (1250 CE) in Saragossa, Spain, and died there circa 5080 (1320 CE). He studied Torah in Barcelona under the Rashba and R. Aharon HaLevi (the Raah), the greatest students of the Ramban. R. Yom Tov served as the rabbi of Saragossa and Seville

8. שו"ת אחיעזר חלק ג סימן כו

א. (ג) והנה להלכה דקיי"ל דכלם גרים הם מבואר בראשונים ובריטב"א בשם הרמב"ן דטעם הדבר דכיון דנתגיירו וקבלו עליהם חזקה דאגב אונסייהו גמרי וקבלי, ובפשוטו נראה דאע"פ דאומדנא

דמוכח דכונתו לשם אישות, מ"מ משום אונס הרצון גמר ומקני וקבל הגירות בלב שלם, ואיכא אומדנא שגמר ומקבל בלב שלם ... אדרבא הרי אומדנא שכונתו בלב שלם דמשום אונסייהו גמר ומקבל ... ומה"ט י"ל דכל דלא נתברר לנו שאין לו עילה אחרת להתגייר אין מקבלין אותו ואין עושין ספק בידים לכתחילה.

Rabbi Chaim Ozer Grodzinsky was born in 1863 in Lithuania. In 1887, he was appointed dayyan in the famous Vilna rabbinic court, and subsequently he became active in the religious life of the city. His death in 1940, just before the Germans captured the city, marked the end of Vilna's illustrious history. R. Chaim Ozer's responsa appeared in *Achiezer*.

מלי

שיך למר נבי גירות אנג אונסי גמר וקבל הרי גידו הוא שלא לקבל נלנו ואלא להחיק אחיכ נדיני היותות ומי יכריחו ע"ז ומי סגרא הוא למר תקפה דגמר וקבל ונ"ל דקיימי צגרים שנימי שלמה וכו' שהיתה יד ישראל תקיפה לעטש העצרים על דת ואפי' במק שאין יד ישראל תקיפה מימי כיון שנפשו טקה נאשה זו ועליו לדור עמה (ונסנינה יהודית) וידוע לו שאם לא יתנאג ניהדות ולא יקדק נדיני לא תאנה האשה לדור עמו (והסנינה היהודית לא תקלטהו) ולא יוכל להשיג את מלוויו אלא ע"י קבלת עול היותות והתנהגות נכשרות אנג אונס זה גמר ומקבל. חס ה"י שיך רק נחמיהם נמיים מקדם דאכאורי דרי משליכ עכשיו אגם אשה זו וגם חלק גדול מהסנינה אינם טהגים ניהדות וגם אחר הנירות לא יהא חטם כלל משום נד לקיים מצות התורה לא שיך למר אנג אונסי גמר ומקבל כיון דנלאו הכי נמי ישיג מלוויו.

9. דבר אברהם ג:כח (43#)

10. טוב טעם ודעת ארל

דמוכח דכונתו לשם אישות וכו' כ"מ משום אונס הרצון גמר ומקני וקבל הגירות בלב שלם, ואיכא אומדנא שגמר ומקבל בלב שלם ... אדרבא הרי אומדנא שכונתו בלב שלם דמשום אונסייהו גמר ומקבל ... ומה"ט י"ל דכל דלא נתברר לנו שאין לו עילה אחרת להתגייר אין מקבלין אותו ואין עושין ספק בידים לכתחילה.

11. Tradition: The Conversion Crisis: A Halachik Analysis (Rabbi J. David Bleich page 21)

Some authorities grant considerable leeway in determining sincerity of purpose. R. Shlomo Klugern discusses the propriety of sanctioning the conversion of a young man who threatened to become an apostate if his non-Jewish mistress would not be accepted as a proselyte. Rabbi Kluger rules that under such circumstances the conversion cannot be considered as having been undertaken on account of marriage, since the couple will continue to live together as man and wife in any event. Hence, the conversion may be deemed to be "for the sake of heaven" and not "for the sake of man." A similar view was voiced by R. Eliezer Deutsch and by R. Yechiel Yaakov Weinberg." This

12. תלמוד בבלי מסכת מנחות דף מד עמוד א

תניא, א"ר נתן: אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה, שאין מתן שכרה בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה, צא ולמד ממצות ציצית; מעשה באדם אחר שהיה זהיר במצות ציצית, שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ד' מאות זהובים בשכרה, שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן. כשהגיע זמנו, בא וישב על הפתח. נכנסה שפחתה ואמרה לה: אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח, אמרה היא: יכנס, נכנס. הציעה לו ז' מטות, שש של כסף ואחת של זהב, ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב, עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה, ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה, באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו, נשמט וישב לו ע"ג קרקע, ואף היא נשמטה וישבה ע"ג קרקע. אמרה לו: גפה של רומי, שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי. אמר לה: העבודה, שלא ראיתי אשה יפה כמותך, אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה, וכתיב בה +במדבר ט"ו+ אני ה' אלהיכם שתי פעמים, אני הוא שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר, עכשיו נדמו עלי כד' עדים. אמרה לו: איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה, כתב ונתן בידה. עמדה וחילקה כל נכסיה, שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נטלה בידה, חוץ מאותן מצעות, ובאת לבית מדרשו של ר' חייא. אמרה לו: רבי, צוה עלי ויעשוני גיורת, אמר לה: בתי, שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים? הוציאה כתב מידה ונתנה לו, אמר לה: לכי זכי במקחך, אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר, זה מתן שכרו בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה.

13. תוספות מסכת יבמות דף כד עמוד ב

וההיא דפ"ב דשבת (דף לא.) ההוא דאתא לקמיה דהלל ואמר גיירני ע"מ לעשות כ"ג בטוח היה הלל דסופו לעשות לשם שמים וכן ההיא דהתכלת (מנחות מד.) דאתיא לקמיה דרבי גיירני ע"מ שאנשא לאותו תלמיד.

14. בית יוסף יורה דעה סימן רסח

ודע דהא דלא קיבלו גרים לא בימי דוד ולא בימי שלמה איתא נמי בפרק שני דיבמות וכתבו שם התוספות וההיא דפרק שני דשבת דאתא לקמיה דהלל ואמר גיירני על מנת ליעשות כהן גדול בטוח היה דסופו לעשות לשם שמים וכן ההיא דהתכלת דאתא לקמיה דרבי ואמרה גיירני על מנת שאנשא לאותו תלמיד עכ"ל ומכאן יש ללמוד דהכל לפי ראות עיני בית דין.

15. שולחן ערוך יורה דעה סימן רסח סעיף יב

כג כשיבא הגר להתגייר, בודקים אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא ליכנס לדת. ואם איש הוא, בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית. ואם אשה היא, בודקין אחריה שמא עיניה נתנה בבחורי ישראל, ואם לא נמצאת להם עילה מודיעים להם כוכד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות, כדי שיפרשו. אם קיבלו ולא פירשו, וראו אותם שחזרו מאהבה, מקבלים אותם.

16. ש"ך יורה דעה סימן רסח ס"ק כג

כג כשיבא הגר כו' – וכתבו התוס' דההיא דפ"ק דשבת דאתא לקמיה דהלל וא"ל גיירני על מנת שאהיה כ"ג בטוח היה דסופו לעשות לשם שמים כו' ומכאן יש ללמוד דהכל לפי ראות עיני הב"ד עכ"ל ב"י וכ"כ בהגה' דרישה:

17. שו"ת אחיעזר חלק ג סימן כו

מי"ם נראה לדין כיון דנ"ס א"ס לא סגייר פ"י משאל אל"ו
בניוסת ח"כ א"ן כ"ן נ"ס ח"סו"ס, וכפרס למ"כ לסמפ"ק
כי בלשונם פסנתס נ"ס ג"ר"ס וא"ן חומ"ל"ה ר"סו"ח
ל"סו"ן מקבל"ס ח"סו"ס, וע"כ נראה דל"ס ר"סו"ס פ"י כ"ד י"ס
מקום לסקל ולסמוך על סו"ל"ס כנ"סו"ן מוסר"ס קלוג"ס ז"ל.

18. שו"ת הרמב"ם סימן ריא

א. שאלה מה יאמר אדוננו בדבר בחור, שקנה שפחה יפת תואר והיא אצלו בחצרו, והחצר גדולה והוא דר עם אשת אביו ושלוש בנותיה הקטנות. נפלו דין ודברים בינו ובין אחיו. תבעו האח אל השופט ואירעו ביניהם דין ודברים הרבה. אחר כך הלשין אחיו אותו אל השופט, שקנה שפחה נוצריה וגיירה (שהרי השפחה בחזקת מוסלמית). באה השפחה לפני השופט, ושאלה השופט, מה היא, אמרה: יהודיה. הציע לה הפשעות +ר"ל להצהיר שהיא מוסלמית (או שהיא נוצריה), וסרבה ואמרה: אני, יהודיה בת יהודיה אני. החזיר אותה לו השופט ולקחה לביתו ורננה עליו העיר והיא עכשו נשארה בביתו. האם צריכים בית דין להוציאה מביתו...?

ב. ישחררה וישאנה לאשה, אעפ"י שיש בזה כעין עברה, לפי שהנטען על השפחה ונשתחררה אסור לו לישאנה לכתחלה, +משנה יבמות סוף פ"ב כ"ד ב, הלכות גרושין פ"י הי"ד, א"ן+ לפי שכבר פסקנו פעמים אחדות בכגון אלו המקרים, שישחררה וישאנה. ועשינו זאת מפני תקנת השבים ואמרנו מוטב שיאכל רוטב ולא שומן עצמו. +ע"פ הברייתא יבמות פ"ב סוף ע"א ועיין קדושין כ"א סוף ע"ב, א"ן+ וסמכנו על דבריהם ז"ל +ע"י ברכות נ"ד א' וש"נ, פ"ן+ עת לעשות לי"י הפרו תורתך. ומסייעין לו לישאנה בעדינות וברוך, ויקבעו לו מועד לישאנה או להוציאה, כמו שעשה עזרא +עזרא י', י' - מ"ד+ ע"ה. והאלהים יתעלה יתקן קלקולנו, כמו שהבטיח ואמר ואסירה כל בדיליך +ישעיה א' כ"ה, פ"ן+. וכתב משה.

19. תשובת איברא להגרא הנקין

... כשעת הסואה לקח יהודי אשה נכרי' כרוסיא ובא עמה למדינה זו בחזקת יהודים, והתנהגו כיהודים בכסרות ושבת כרגיל במדינה זו, גם כשרו ילדיהם לישיבות והכניס אינם יודעים טוב אמם שהיא נכרית שלא נתגיירה. עתה בא האיש אל הרב לסדר לו קדושין עם אשתו והיא נכונה להתגייר כדמריה כי כך ה"י דעתה מראש אלא שלא עשה עד כה מפני הבושה. — והנה היתר האגבנות של האשה אף שהוא בגלל בעל. כבר בחפסט ע"ס דברי הרמב"ם בהטובתו שסוף מוטב וכו'. אבל השאלה כנה היא ע"ד הילדים, שהאב אינו

20. שו"ת משפטי עזיאל כרך א - יו"ד סימן יד

גיורת שנשאת לישראל בגיורתה.

א. בהיותי משרת בקדש בעוב"י סאלוניקו נשאלתי באיש מישראל שנשא לו אשה נכרית ושהה עמה כמה שנים וילדה לו בנים ועתה באה האשה להתגייר ולהנשא בחו"ק כדמו"י לבעלה זה שנשאה לו לאשה בגיורתה ועל זה נשאלתי: א. אם רשאים בית דין להזקק לה לגירה, כיון שהדעת נוטה לומר שאשה זו אינה מתגיירת לשם גירות אלא כדי להנשא לו כדת משה וישראל: ב. אם מותר

לו לבעלה לישא אותה בחופה וקדושין אחר גירותה או שמא נאסרת לו מדין הנטען על השפחה והגויה שאסור לו לכונסה לכתחלה: ג. ואם תמצא לומר שמותר לו לכונסה לכתחלה שמא צריך להיות פורש ממנה שלשה חדשי הבחנה קודם שישאנה.

וזאת תשובתי על ראשון ראשון:

ב. בדין קבלת הגר פסק מרן ז"ל (יור"ד סי' רס"ח סעיף י"ב) כשיבוא הגר להתגייר בודקים אחריו שמא בגלל ממון וכו' ואם איש הוא בודקין אחריו שמא נתן עיניו באשה יהודית ואם אשה היא שמא נתנה עיניה בכחורי ישראל והרמב"ם הוסיף וכתב לפיכך לא קבלו גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו שכל החוזר בשביל דבר בהבלי העולם אינו מגרי צדק ואף עפ"כ היו גרים הרבה מתגירים בימי דוד ושלמה בפני בית דין הדיוטות והיו בית דין הגדול חוששין להם ע"כ. וכן כתב המדרכי (בהגהות פרק החולץ) דמי שבא להתגייר בשביל תועלת דבר אין מקבלים אותו (עין ב"י יו"ד סי' רס"ח). אולם התוס' (יבמות כ"ד ד"ה לא נקט) הקשו על זה ממ"ש (שם לא א) ההוא דאתא לקמיה דהלל ואמר גירני ע"מ שאהיה כהן גדול וממ"ש (מנחות מ"ד א) ההיא דאתא לקמיה דר"ח ואמרה גירני ע"מ שאנשא לאותו תלמיד ותירוצו בטוחים היו הלל ור"ח שסופו נעשית לשם שמים ומרן (הב"י) (שם) כתב ע"ד תוס' אלה ומכאן יש ללמוד דהכל לפי ראות בית דין ע"כ.

***ג. דון מינה בנדון דידן שגויה זו נשואה כבר לישראל ובהכנסה מעתה בברית היהדות תתקרב יותר ויותר אל משפחת בעלה ותורתו ועוד זאת שבניה הנולדים לה ואלה שיולדו לה מעתה יהיו יהודים גמורים הרי זה דומה לאותו מעשה דהלל ורבי חייא שבטוח שסופם יהיו גרים גמורים ורשאים, או יותר נכון, מצוה עליהם לקרבהם ולהכניסם בברית תורת ישראל ולהוציא נגע התערובת שהוא נגע ממאיר בכרם בית ישראל.

ד. אם מותר לישראל לכונסה אחר גרותה.

אולם הרמב"ם ז"ל (תשובת פאר הדור סי' קל"ב) כתב: ואף כי הנטען על השפחה ונשתחררה אינו יכול לישאנה לכתחילה כאשר פסקנו בדברים כאלה שישחררנה וישאנה, פסקנו כך מפני תקנת השבים ואמרנו מוטב שיאכל רוטב ולא שומן עצמו וסמכנו על אמרם עת לעשות לה' הפרו תורתך ויכול לישאנה עכ"ל, ודבריו היקרים אלה הם לנו לעינים בכל דבר שאין בו אסור גמור כגון הנטען או הנשוי עם הגויה ונתגירה שאם לא נתיר נשואה עמה אחרי גרותה ישארו נשואים כל ימיהם בגיותה ובניהם יהיו תערובות נעקרים מאדמת ישראל, וה' בחסדו ישיבנו למוטב ויקיים בנו ואצרוף כבר סיגיד ואסירה כל בדיליך ואשיבה שופטיך כבראשונה ויעציק כבתחילה.

ה. ... וכמו שכן פסק מהר"א רוזאנים ז"ל (עיין משל"מ ה' גירושין פ"ב) ושו"ר בספר תעלומות לב (ח"ג סי' ל"א) שהורה להיתר גם בזה משום דכיון שהם גרים יחד כאיש ואשה וכודאי הגמור שלא יפרשו זה מזה ואם לא נזדקק לסדר להם חו"ק ישארו נשואים באסור ומוטב שיאכלו שחוטות תמותות ולא יאכלו נבלות ומטעם זה נראה לסמוך על הוראתו משום עת לעשות לה' ולהתיר נשואיהם של איש מישראל עם אשתו הגיורת בחו"ק כדמו"י אחרי שנודיע להם שראוי להם לפרוש שלשה חדשי הבחנה ואנו את נפשנו הצלנו ובני ישראל קדושים הם וישמעו לקול מורים ולשומעים יונעם ותבא עליהם ברכת טוב.

Rabbi Ben-Zion Meir Chai Uzziel (Ouziel) was born in Jerusalem in 5640 (1880 CE), and died in 5713 (1953 CE). His father headed the Sephardic rabbinical court in Jerusalem. First studying, then teaching, in the yeshivot of Jerusalem, he was appointed Chacham Bashi (the Chief Rabbi recognized by the Turkish government) of Jaffa and the surrounding areas in 5671 (1911 CE), where he worked alongside the Ashkenazic Chief Rabbi, Rabbi Abraham Isaac Kook. His efforts on behalf of the Jewish population caused him to be exiled to Damascus by the Turkish authorities during World War I, although he was shortly able to return. In 5681 (1921 CE) he was appointed Chief Rabbi of Salonika, and in 5683 (1923 CE) he was appointed Chief Rabbi of Tel Aviv. In 5699 (1939 CE) he was appointed Rishon LeTzion (Sephardic Chief Rabbi of Israel). He was active in community and Zionism affairs, and penned many responsa dealing with modern-day issues. His responsa were published under the title *Mishpatei Uzziel*, during the years 5695-5710 (1935-1950 CE)

21. שו"ת מלמד להועיל ח'ג סימן ה

שאלה: כהן נשא נכרית בעפילה וילדה ממנו בן ונימול ומת הבן. ועתה הנכרית לכה נוקפה שאיננה באותו דת כבנה, ורוצה להתגייר ולישא את הכהן כדת משה וישראל, ויש לחוש שאם לא יאבה ב"ד לגייר את הנכרית שתחלה ותשתגע, איך יעשו. תשובה: תחלה יש לחקור איזו איסור גדול יותר אם הכהן נושא גיורת או אם נושא נכרית ונ"ל פשוט דיותר יש איסור בנכרית, ואין לי להאריך בזה חדא דיש הפסד דכל זרעו נכרים ועוד כבר העלה מ"ר מהר"ם שיק בתשובותיו אה"ע סי' ל"ז וסי' קנ"ה דיש בנישואי נכרית איסור דאורייתא וחייב כרת משא"כ בכהן שנשא גיורת שאינו לכל היותר אלא איסור לאו. וא"כ כדי להציל את ישראל מאיסור חמור בודאי טוב שיגיירו האשה הנכרית. אמנם יש לפקפק על זה דהא לא אמרינן חטא בשביל שזיכה חברך, ואמרו בבכורות דף ל' ע"ב הבא להתגייר ואינו מקבל עליו אפילו דבר אחד אין מקבלין אותו, וא"כ הרי הנכרית גם כשתתגייר צריכה לצאת מבעלה והיא רוצה לכנסו, וא"כ אינה רוצה לקבל איסור גיורת לכהונה והאיך מקבלין אותה כדי ליכות הכהן שלא יעשה איסורא רבה. וי"ל דבאמת אם אומרת בפירוש שאינה רוצה לקבל מצוה זו אסור לקבלה, אבל בנ"ד הרי אינה אומרת כן בפירוש, וא"כ אף שאנו יודעין שתעבור על איסור זה, מ"מ בשביל תקנת הכהן ובשביל תקנת זרעו מקבלין אותה. גם יש לומר דדוקא אם מקבלין הגר משום תקנה דידי צריכין לומר לו או תקבל כל התורה כולה או תשאר נכרי כמו שהיית עד עתה שהנכרי אין לו עונש אם אינו מקיים המצוות. אבל אם אנו מגיירין אותה משום תקנתא דישאל ודאי מוטב שתתגייר ולא יפסד זרע ישראל ולא יתחייב ישראל כרת על ידה, אף שיעשו שניהם איסורא זוטא, דהא עכשיו לא די שהישראל עושה איסורא רבה אלא שגם היא עושה איסור שמכשלת את ישראל. ובפרט דבנ"ד יש עוד לחוש שאם תשתגע האשה מחמת שאין מקבלין אותה, יהי חלול השם ח"ו שיאמרו שישראל אינן מרחמין על נכרית. . . אמנם אף שמקבלין אותה לגיורת אין לסדר לה קידושין עם הכהן דיותר יש איסור אם נושא גיורת שהיא כזונה ע"י קידושין משלא ע"י קידושין. . . גם מתחלה יאמרו לה שאם רק רוצה להתגייר מפני שבנה יהודי היא טועה שבנה אפילו נימול אינו יהודי אם לא נתגייר בב"ד ונטבל כדין. ואם בכל זאת רוצה להתגייר מפני שמאמינה באלקי ישראל יכולין לגייר אותה. . . ויש להזהיר את האיש (ואת האשה) שיהיו היטב בדיני נדה וטבילה, כי בלא"ה יפסיד ע"י הגירות יותר ממה שירויח. . .

Rabbi David Tzvi Hoffman was born in Verbo, Hungary, in 1843, and died in Berlin in 1921. His great erudition encompassed all branches of Torah knowledge: Bible, Talmud, midrash, and codes. As rector of the Hildesheimer Rabbinical Seminary in Berlin, he educated generations of rabbis and communal leaders. His collection of responsa, *Melammed Le- Ho'il*, deals with a wide range of modern problems.

22. Tradition: The Conversion Crisis: A Halachik Analysis (Rabbi J. David Bleich page 26)

Similar misgivings concerning the status of such conversions in our day are echoed in the relatively recent writings of numerous Halachic authorities. Particularly forceful are the strictures expressed by the late Chief Rabbi of Israel, Rabbi Isaac ha-Levi Herzog. In a letter addressed to a Swiss rabbinic body he writes:

. . . even though the halachic decision has been formulated that, after the fact, even those converting for ulterior purposes and not for the sake of heaven are converts, I have exceedingly strong reason [to assert] that in these times the law is not so. Since in former times virtually every Jew was forced to observe the commandments, otherwise he would have been disdained and despised as a renegade, this therefore strengthened the supposition that the gentile who comes to

convert has, in truth, made a decision to observe the Sabbath, etc.... But in our day the situation has changed and it is [now] possible to be a leader in Israel while yet a desecrator of the Sabbath and one who partakes of *nevelah* and *terefah* in public, etc. Whereby does one arrive at the supposition that the gentile indeed decided, at least at the moment of conversion, to observe Judaism? Moreover, the vast majority and perhaps all converts of this genre do not commence to observe even the fundamentals of [the Jewish] faith

→ Rabbi Breish²⁹ voices a similar opinion and states emphatically that if it is evident that the proselyte will not adhere to the tenets of Judaism the conversion ceremony is in no way efficacious. He further adds that when conversion is preliminary to marriage to a spouse who is non-observant it may be assumed with virtual certainty that the convert will be no more scrupulous in observing the commandments of the Torah than the marriage partner who is a Jew by birth. R. Meir Arak (*Imrei Yosher*, I, no. 176), R. Menachem Panet (*Avnei Zedek*, no. 26) and R. Yitzchak Yaakov Weiss (*Minchat Yitzchak*, I, no. 122) concur with the previously discussed views of *Bet Yitzchak*, *Achrezer*, *Dvar Avraham*, Rabbi Breish and Rabbi Herzog. All these authorities are in agreement that when it is evident that the candidate will be non-observant the conversion is null and void despite the candidate's oral declaration of acceptance of the yoke of mitzvot.

→ It is interesting to note that R. Moses Feinstein, in a responsum dated Luban 5689 (1929), voices an identical opinion and adds:

I do not understand the reasoning of those rabbis who err with regard to this. Even according to their opinion, what benefit do they bring to the Jewish people in their acceptance of such converts? For it is certain that the Holy One blessed be He, and the Jewish people are not happy that such converts become intermingled with Israel. According to the Law, it is certain that such [a convert] is not a proselyte at all.³⁰

Pledges of Jewish Allegiance, by David Ellenson and Daniel Gordis

Since the late 1700s, when the Jewish community ceased to be a semiautonomous political unit in Western Europe and the United States, questions surrounding Jewish status and identity have occupied a prominent and contentious place in Jewish legal discourse. This book examines a wide array of legal opinions by orthodox rabbis and argues that their divergent perspectives demonstrate that they were doing more than delivering legal opinions. Instead, they were crafting public policy for Jewish society

March 28, 2012, 12:31 pm |

A **T**hat [Rabbi Isaac] Herzog believed that the halakhah on conversion needed to respond to the times is evident from yet another of his responsa. This ruling, cited in the collected responsa of Rabbi Yaakov Breisch, was issued in reply to a responsum delivered by the Agudath Harabanim (Rabbinical Union) in Switzerland regarding a teacher whose wife's father was a non-Jew and whose mother, though born a Jew, had apparently converted to Christianity prior to her marriage. Because the Agudah, as we noted above, considered itself to be engaged in *milhamah keveidah* (intensive war) against conversion to Judaism in Switzerland (presumably because most were done for the purpose of intermarriage), it decreed that this Jewish man could not be accepted as a teacher in the Jewish community's school. The Agudah wrote to Herzog, telling him of the decision and requesting his reaction.

Herzog responded: "You have done according to the Torah and the commandments. May your hands be strengthened as you have erected a fence against lawlessness. For this type of conversion, not conducted for the sake of heaven, is like a rot in the household of Israel. And the obligation is upon every *beit din* in every generation, and especially upon the *beit din* of an entire country, to fence in lawlessness against our holy faith and against the people of God."

B

What is particularly interesting about Herzog's corpus is the degree to which—in other responsa—he is conscious of the impact of Israeli statehood on some elements of conversion law. Herzog is sensitive to the difference between his own era and that of the tannaim and the Rambam; and he is also deeply sensitive to variations among places. He speaks of the differences in the worlds of Israel and the Diaspora and, in a number of situations, even allows those dissimilarities to affect his decisions.

In a responsum regarding whether a *kohein* living with a non-Jewish woman should be allowed to marry her if she converts, Herzog concludes that although he could find halakhic justification for permitting this conversion, sociological conditions make such a step inadvisable. Herzog expresses his wariness of communicating to Jews at large that Jewish courts are willing to be lenient on the matter of *kohanim* marrying converts (even if she only converts, without actually marrying the *kohein*), and he fears that the court would also convey that it condones couples living together without having had a traditional Jewish wedding ceremony. But these particular concerns, he suggests, are a Diaspora matter. "And after studying the matter, I inform [my colleague who asked the question] that in the Diaspora, in a place where such cases are prevalent," this conversion should not be permitted. Would Rabbi Herzog have ruled differently had the same case arisen in Israel, where the number of such instances was dramatically smaller? We cannot be certain, but Herzog's language suggests that this is, indeed, a possibility.

C

Herzog explicitly states that Israel's existence can have profound implications for rulings in conversion cases. The language of the question submitted to him by an anonymous rabbi in the Diaspora on December 23, 1948, is fascinating in itself:

Lately there has been an increase in the number of cases in which Jewish people of our country are married to non-Jewish women in their courts, and they now seek to convert them and marry them with *huppah* and *kiddushin* because they wish to immigrate to Israel.

In general, these Gentile women have special rights, since they saved their husbands from death during the Holocaust by their refusal to obey the Nazis' demands to divorce them; by doing so, they placed themselves in grave danger and were sent to concentration camps. . .

Until now, I have refused to bring these people under the wings of the Jewish people because their intention is not [to convert] for the sake of heaven, but rather, for the sake of aliyah [immigration to Israel] and in this, I followed the ruling of the *Shul^hchan Arukh*. . . I see the magnitude of the horrific tragedy for hundreds of families who wish to make aliyah, but at the same time, my heart hesitates to take such responsibility upon myself.

9

D ... Herzog points out that these converts are also not converting for the sake of heaven. Rather, they are converting simply because they wish to immigrate to the Land of Israel. To solve this problem, he offers a redefinition of "for the sake of heaven" unlike anything we have seen thus far:

But here there is another concern—that their intention is [to convert] for the sake of making aliyah to Israel. But this depends on the situation in your country. If the conditions are such that as foreigners they could not stay in your country, then it is obvious that their intention is not for the sake of heaven. But if it were possible for them to remain in [their current] country, but they desire Eretz Yisrael, this can be seen as an intention "for the sake of heaven." For they are uprooting their dwelling places and abandoning their sources of income to migrate to another land, and specifically, the Land of Israel. Thus, it becomes clear that their desire is to cling to the Jewish people, in its Land. . . . And this is a good intention, and there is no need to prevent their conversion.

E Herzog was responding to the questioner's sense that a human tragedy was unfolding. Herzog, of course, never said that the enormity of the human tragedy trumps the authority of the *Shulhan Arukh*. Yet he seems moved by the human dimension of the problem and responded by radically reconceptualizing the concept of "for the sake of heaven" in light of Israel's recent creation. To join the Zionist enterprise, Rabbi Herzog essentially says, is to serve heaven, whether or not the convert's intention is to observe the commandments, as traditional definitions of the notion would ideally demand. Seemingly overwhelmed by the momentousness of Israel's creation just a few months earlier, Herzog concludes the responsum almost poetically, by writing to his correspondent, "Signed with the blessing of Zion and Jerusalem, hoping to see him shortly in our holy city, may it be speedily rebuilt."

F The daring and creative language of this responsum is noteworthy. And Rabbi Herzog was not the only authority to address new issues regarding conversion and intermarriage after the creation of the State. Nor was he the only modern *posek* who saw matters in this light. Rabbi Isser Yehuda Unterman (1886–1976), in an article in the early 1970s, wrote that as a rabbi in England, he had been strict in not accepting converts of dubious motivation. However, Unterman believed that there were two reasons to distinguish the proper rabbinical response in the Diaspora from the response that would be appropriate in Israel: the sheer number of such cases in the Diaspora; and the fact that converts to Judaism in the Diaspora remained in a Christian setting and were thus less likely to make a full transition to committed Jewish life. Like Herzog, he seems to have believed that the profundity of the Jewish experience in the Land of Israel, and even the theological significance of living there, provided justification for being more lenient and welcoming than would otherwise have been the case.

G Another authority whose pedigree is virtually unquestioned in Orthodox communities but who nonetheless issued some surprising rulings on conversion issues is Rabbi Shlomo Goren (1917–94). Goren, born in Poland, immigrated to mandatory Palestine in 1925. As a yeshiva student

(D)

(H)

in Hebron, he was quickly recognized for his brilliance, and he published his first work, a commentary on Maimonides' *Mishneh Torah*, at the age of seventeen. A committed Zionist, Goren joined the Haganah in 1936 and was later appointed by then-Chief Rabbis Herzog and Uziel to be the first chief rabbi of the Israel Defense Forces (IDF). He became Ashkenazic chief rabbi of the State in 1972.

(I)

Goren addressed the issue of conversion in several celebrated cases. One of the most interesting for our purposes is the famed case involving Dr. Helen Seidman (1930–80). Seidman, a Unitarian, came to Israel in 1964 from Bethesda, Maryland, as a tourist. Accompanied by her daughter, Seidman was drawn to Israel and kibbutz life and settled in Kibbutz Nahal Oz. Eventually, she met a Jewish man and married him in a proxy marriage in Mexico.

(J)

Seidman later wished to convert to Judaism. However, as she was living in a nonreligious kibbutz where the laws of kashrut and Shabbat were not observed, it was obvious that she did not intend to become halakhically observant, so her conversion could not fit the traditional definition of "for the sake of heaven," as Orthodox authorities would have required. Thus, Seidman decided to convert under Reform auspices.

(K)

After her conversion ceremony, which was performed by Rabbi Moshe Zemer of Tel Aviv, the Reform Movement's leading halakhic spokesman in Israel, Seidman applied to register as a Jew with the Ministry of the Interior, which refused her request. A court battle ensued, with the country's highest secular courts ruling that there was no legal basis for the Ministry's actions. Ultimately, the Ministry was instructed to register Seidman as a Jew. The Orthodox establishment was unwilling to accede to this demand, and a political struggle erupted that threatened to topple a fragile governmental coalition between Orthodox and secular political parties. Against the background of this impending political crisis, Rabbi Goren, then chief chaplain of the IDF, met with Seidman for about three hours, after which he assembled a *beit din* and hastily converted her. As Goren was an Orthodox rabbi of unquestionable stature, Seidman's conversion was now recognized by the Ministry of the Interior, and the political crisis was averted. Goren's decision was surprising, given his general position that Reform conversion was not considered conversion at all.

(L)

Not surprisingly, the decision unleashed a storm of criticism from numerous Orthodox rabbinical colleagues. They claimed that Goren's decision to convert Helen Seidman was virtually incomprehensible, given that Jewish law required *kabalat ol mitzvot* as a sine qua non for conversion. Some of Goren's Orthodox critics suggested that behind the decision lay the belief that the standards for conversion could be different in Israel from what they were in the Diaspora. Rabbi J. David Bleich offers an explanation for Goren's motivations:

Jew Tradition

A feature article appearing in the weekend supplement of *Ha-Tzofeh*, 15 Sivan 5730 [June 19, 1970], purports to give the rationale governing Rabbi Goren's actions in this case. It is

(II)

reported that Rabbi Goren is of the belief that in Israel, prospective proselytes are to be viewed differently from the way in which they are regarded in the Diaspora. . . . It is suggested that proselytization was frowned upon by the Sages in the Diaspora but welcome in Israel. It is reported that Rabbi Goren, going a step further, asserts that in Israel, sincerity of motivation may be dispensed with as a prior requirement for conversion.

In the Diaspora, converts motivated by reasons other than religious conviction cannot be accepted since doubts remain with regard to their future comportment; in Israel, where conversion entails not merely religious affiliation but national identification as well, such fears do not exist, contends Rabbi Goren. Hence, in his opinion, even converts prompted by self-serving motives may be accepted in Israel.

According to this interpretation, the decision that Rabbi Goren rendered in the Seidman case indicates that he believed residence in the State of Israel to be a decisive factor that allowed a prospective convert to be accepted into the Jewish fold, even when it appeared unlikely that the convert would observe the commandments following her conversion. Those explaining Goren's actions in this way concluded that, like his predecessors Rabbis Herzog and Unterman, Rabbi Goren felt that the decision on the part of the convert to live in the Jewish State meant that she would be part of Jewish destiny. Her decision to live in Israel, a setting in which her identity as a Jew would be reinforced by her surroundings, was sufficient to justify her acceptance as a convert despite her level of observance.

How, then, shall we explain Goren's actions? The perspective offered in *Ha-Tzofeh*—that Rabbi Goren viewed conversion differently in Israel from how he might in the Diaspora—finds support in his published views regarding another situation: that of Paula Cohen, a woman whom Rabbi Goren converted, despite the fact that she had married, in violation of Jewish law, a man of priestly descent who was a member of a nonreligious kibbutz. When, after a number of years in Israel, the Cohen family moved to Manchester and sought to register their children there in a school under Orthodox auspices, they were told that the conversion that Mrs. Cohen had received from Rabbi Goren was valid only in Israel. The British *beit din* based this ruling on the conversion certificate, which declared: "This document has no legal validity in the Diaspora." Thus, ironically, and in contravention of the usual difficulties that people encounter, Mrs. Cohen was considered Jewish in Israel by the chief rabbinate but not outside of Israel.

In "Conversion in the Land of Israel and Outside the Land of Israel," Goren explained the reasoning and sources supporting his decision. He said that during his tenure as chief rabbi, all certificates of conversion stated that these conversions were valid in Israel alone. He insisted that all conversions that occurred under his authority as chief rabbi required the convert to take up permanent residence in the State and asserted that this decision had a "significant halakhic foundation." Goren noted that while the Babylonian Talmud was negatively disposed toward conversion, the Jerusalem Talmud had nothing to say against "converts or those who converted them": "The Jerusalem Talmud adopts a positive and sympathetic approach to the institution of

conversion,” even when the conversion is seemingly motivated by love for a Jewish man or a Jewish woman.

Goren claimed that the differences between the views of the Babylonian and Jerusalem talmudic traditions were logical. The rabbis of the Jerusalem Talmud believed that when a conversion took place outside the Land of Israel, the “convert would still remain within the bosom of his Gentile family, and a serious fear existed that the male or female convert and their children would not sever themselves from their family, from their holidays, their festivals, and their ritual. They would continue to live as one family, and . . . [t]heir children would thus be raised in a Gentile atmosphere. Therefore, no conversion there could be regarded as authentic.”

In Israel, the situation was completely different. In contradistinction to the associational and kinship patterns that attached converts in the Diaspora to their family of origin, Rabbi Goren contended, converts to Judaism in Israel “were cut off completely from their Gentile family and from their Gentile existence. Their children did not even know that they came from a mixed family. Here the conversion is authentic and more certain from the standpoint of Judaism.” From this perspective, it is “easy to understand why Massekhet Geirim [the tractate on converts] 4 states, ‘Beloved is the Land of Israel, *shemakhsheret geirim* [as it legitimates converts].’” In Israel, it is certain that converts “will live as Jews in every way.” It could not be clearer that Goren saw the Israeli context as a key factor in judging conversion cases.

Pledges of Jewish Allegiance, by David Ellenson and Daniel Gordis: Order now from Amazon

Like us on Facebook

Get our newsletter

Follow us on Twitter

© 2013 THE TIMES OF ISRAEL, ALL RIGHTS RESERVED

new immigrants are accompanied by gentile spouses. These courageous new arrivals have endured untold hardships and manifested heroic self-sacrifice in effecting their exit from the Soviet Union. It is certainly fitting that every attempt be made to speed and ease their acculturation to life in Israel. When appropriate and Halakhically valid, the Israeli Chief Rabbinate has been most sympathetic in expediting the conversion process. Of late there has been an added attempt to ease procedural forms without prejudicing fundamental principles. In weighing the merits of such cases proper cognizance must be taken of all ramifications of the issue, of the practical problems it poses, and of the unique predicament of the Russian immigrants. However, in the last analysis, the question is purely one of Halakhic determination and certainly is not an area in which political pressure may be brought to bear.

(A) →

Precisely such pressure raised the atmosphere in Israel to a fever pitch in the unfolding of events surrounding the celebrated Seidman case. At the time controversy raged with regard to the actions of Rabbi Shlomo Goren, Chief Chaplain of the Israeli armed forces. A feature article appearing in the weekend supplement of *Ha-Tzofeh*, 15 Sivan 5730, purports to give the rationale governing Rabbi Goren's actions in this case. It is reported that Rabbi Goren is of the belief that in Israel prospective proselytes are to be viewed differently from the way in which they are regarded in the Diaspora. "Beloved is the Land of Israel for it is receptive to converts," declares *Mesekhta Gerim* 4:3, in a tone remarkably different from that of the oft-quoted dictum of R. Chelbo, "Proselytes are as difficult for Israel as leprosy."⁵² Noting that R. Chelbo's aphorism is not incorporated in the Palestinian Talmud, Rabbi Goren asserts that proselytization was frowned upon by the Sages in the Diaspora but welcomed in Israel. It is reported that Rabbi Goren, going a step further, asserts that in Israel sincerity of motivation may be dispensed with as a prior requirement for conversion. In the Diaspora converts motivated by reasons other than religious conviction cannot be accepted since doubts remain with regard to their future comportment; in Israel, where conversion entails not merely religious affiliation but national identification as well,

TRADITION: A Journal of Orthodox Thought

③ such fears do not exist, contends Rabbi Goren. Hence, in his opinion, even converts prompted by self-serving motives may be accepted in Israel. This, Rabbi Goren argues, is the meaning of the declaration asserting that the Land of Israel is conducive to converts. Such converts, he maintains, automatically fall into the category of those of whom it may be confidently assumed that despite the absence of proper intent at the time of conversion nevertheless "their end will be for the sake of heaven."

④ Rabbi Goren's action in the Seidman case evoked disapprobation on the part of numerous rabbinic authorities who argued that his conclusions go far beyond what may be rigorously demonstrated on the basis of his sources. In fairness no detailed analysis of his argument can be undertaken until a published responsum penned by his own hand is available; journalistic accounts are most assuredly not a reliable basis for Halakhic evaluations.

⑤ One further point is worthy of note. One of the arguments militating against the conversion of Helen Seidman was the fact that Mrs. Seidman was a resident of an irreligious kibbutz in which dietary laws were flagrantly violated. Accordingly, there appeared to be reason to doubt the sincerity of her acceptance of mitzvot. The report in Ha-Tzofeh states explicitly that her candidacy was accepted by Rabbi Goren only on the basis of the fact that she was a vegetarian." It would thus appear that there is nothing in Rabbi Goren's line of reasoning which condones acceptance of a proselyte who, we have reason to believe, does not intend to observe the precepts of Judaism.

⑥ → In an article which appears in the current issue of No'am (5731), a similarly permissive stance is adopted by Rabbi I. Y. Unterman with regard to the spouses of Russian emigres. Rabbi Unterman strongly emphasizes that throughout the period of his rabbinate in England he remained adamantly opposed to the acceptance of converts motivated by the desire for marriage to Jewish partners. While not altering his general position in this regard, Rabbi Unterman contends that the specific situation with regard to Russian immigrants to Israel is different on several counts. In the first place, the change in social and cultural climate in the wake of immigration to Israel engenders a commit-

The Conversion Crisis: A Halakhic Analysis

(F)

ment to Judaism which is absent in insincere converts in the Diaspora. Presumably Rabbi Unterman means that although conversions of this genre lack sincerity of motivation, such converts will ultimately accept the tenets of Judaism wholeheartedly and hence fall under the category of those whose conversion may be deemed to have been undertaken "for the sake of heaven." The counterargument which has been advanced against this position is that nationalistic identification should not be confused with religious commitment; willingness to share the destiny of Israel is not necessarily the same as an ultimate leap of faith in the God of Israel and commitment to His Torah. Secondly, argues Rabbi Unterman, rejection of such applicants may cause "a spiritual danger to hover over the entire family." The danger that the Jewish members of such families may be lost to Judaism, in Rabbi Untertnan's opinion, creates a situation in which the regulations against accepting insincere converts may be suspended."

While it is an axiomatic principle of Halakhah that each case **in** which a question arises must be decided in light of its own particular ramifications certain general principles emerge with striking clarity from the preceding discussion. It must be emphasized that a positive obligation exists with regard to candidates for conversion whose motivation is sincere. Such converts have always met with warm acceptance. However, conversions of convenience are not sanctioned by Halakhah and cannot be countenanced as a panacea designed to minimize the exacerbating problems posed by intermarriage. The situation with regard to converts who have no intention of observing the precepts of Judaism is even graver. The preponderance of halakhic opinion ranging from Reb Chaim Ozer to the late Chief Rabbi Herzog is that such conversions are null and void. It follows, of course, that the children of spurious female converts can also not be recognized as Jews in the eyes of Halakhah. The serious questions arising from such conversions should prompt a cautious attitude on the part of those whose duty it is to deal with these problems on a day-to-day basis, for it is they who are charged with safeguarding and preserving the identity of the Jewish people.